

Eva Fordinálová

Cesta

Už som sa definitívne rozlúčila aj s túžbou putovať do Santiaga de Compostela. Hviezdne pole budem vídať nad hlavou.

Cesta akoby dýchala. Jej dvíhajúce sa a klesajúce prsia nasávajú do seba vône z kytíc agátov, čiernej bazy, z líp, z temnozeleného machového podhubia a živice borovicových lesíkov. Áno, to sú vône mojej cesty: tá stále pokorne sa tiahnuca k „hviezdnemu poľu“ iste vonia inak – aj únavou a potom pútnikov, aj ich nádejami a snami.

Nekonečná cesta. Nevieť, kam by som s ňou chcela prísť, viem len, od čoho by som chcela odísť, čo by som chcela nechať za sebou. Putovanie ako nádej. Putovanie v mlkvom sústreďení, putovanie v očisťujúcom osamení. Putovanie cestou, ktorú ešte budem musieť zvládnuť, aj za cenu, že som sa musela tých, po ktorých som túžila, vzdať. Posledná bola do Santiaga de Compostela. Hviezdne pole budem vídať iba nad hlavou, keď poputujem svojou vnútornou krajinou. K pochopeniu? K stíšeni? K zmiereniu? Viem len, že je to cesta, ktorou musím prejsť.

Eva Fordinálová

V neskorej noci

Keď si ma už predčasne prebudil, Pane, neodchádzaj – šepkaj mi slová svojho pokoja! Za oknom noc hlboko spí vo februárovej perine a snehové páperie víria v ôkol žltých hláv pouličných lúč ako sny. Sadá na holé ramienka briez, na chodníkoch sídliska aj v mojej mysli skúma a pokrýva stopy tých, čo odišli.

Pamäť mi nedá usnúť, spomienky víria v ôkol unáhlených viet, útržkov unáhlených rozhovorov a usádzajú sa v mlčaní. Keď si ma už predčasne prebudil, Pane, vnukni mi poznanie zmyslu toho chaosu v ľudskom labyrinte, rozlíšenie dobrého a zlého, aspoň dodatočné pochopenie čo malo byť v rozprávaní povedané a čo v mlčaní nemalo zostať zamlčané.

Snehové páperie mi víria v mozgu, zasypáva vo mne chodníčky a cesty, po ktorých sa túlavali moje neposlušné túžby.. nevypovedané, zamlčané. Dupocú vo mne, pästičkami mi bubnujú na gong srdca. Nahé, bosé, ako ich môžem pustiť do spiacej noci? A kam? Prečo nechcú pochopiť, že im nik neotvorí? Ako ich pustiť pred zamknuté dvere vykričať, čo nemá byť povedané, čo má zostať zamlčané? Pane, na Tvoje slovo stíchlo rozbúrené more, utíš aj ich! Neodchádzaj, šepkaj mi slová svojho pokoja!

Eva Fordinállová

Nokturno

Nočná aleja je pustá, som jediný osamelý pútnik, jediný, komu kladie pod nohy svetlo zástup mlčanlivých lúč. S naklonenými hlavami sa nachýľujú nado mnou v nemom porozumení a ponúkajú mi svoj oddaný sprievod, naznačujú, kam až sú ochotné ma viesť, keď žiadna hviezda nepresvitá cez spleť ešte holých konárov lúč prepletajúcich sa nado mnou ako konštrukcia nedokončenej klenby opusteného gotického chrámu.

Žiadna hviezda nado mnou, žiadna lampa vo mne. Nesvietime. Temná obloha, ani ja. Voniame tesnou blízkosťou dažďa. Nech sa už rozprší, nech sa aspoň cupot kvapiek rozozneje na dlažbe do napätého ticha! Nech sa už vo mne rozprší z tej temnej farchy nahromadených mrakov! Nech sa ozvú prvé tóny tušenej melódie, nech sa v tej piesni zhromaždí všetko, čo je roztrúsené v mojom živote, všetko, čo bolo neprijaté, odmietnuté, nepochopené! Alebo sa chop Ty sám harfy môjho srdca a sám ju rozoznej v polnočnom nokturnom, ktoré bude v úžase počúvať celý vesmír!

Prívaly ťaživých slov mnohých dní a nocí budú v okamihu pohltené a ja budem sedieť sama a načúvať v bezbrehej tme tvojej piesni.

Eva Fordinállová

Mlčanie

Opäť sa mi o tvár šúcha septembrový vietor, radostne na mňa doráža, zatvára mi oči, tlačí sa mi do úst, do hrdla, do pľúc. Vymetá z môjho vnútorného priestoru všetky trpké myšlienky, spomienky, sklamanie, zaháňa spod kupoly mysle temné ťažké oblaky. Vonia živitou: obzor uzatvárajú vence borov splietajúce nebo a zem. Predo mnou sa medzi jesienkami pasie črieda vrškov, na šípkovom kroví sa chvejú červenkasté perly z roztrhnutého náhrdelníka prchajúceho leta, lúky sa mi s vetrom vlnia v ústrety.

Obraz dávno známy, rozľahlý, voľný priestor mlčania. Mlčanie a pokora. Napĺňanie blízkosťou, prítomnosťou Boha. Mlčanie ako najčistejšia modlitba, keď sme pochopili nedostatočnosť slov. Mlčanie ako aktívne načúvanie, čo mi chce Boh povedať. Držím svoje prázdne srdce, aby si mi ho naplnil Tvojou nevýslovnou a neopísateľnou láskou.

Vzácné zjednotenie blankytného priestoru, živicovej vône, fialovej krehkosti jesienok s miestom vo mne, kde je celkom ticho, s miestom oslobodeným od vírivého nepokoja, starostí a túžob. Obraz dávno známy, zjednotenie ešte z čias, ešte z dní, keď sa začal vo mne vzpínať priezračný zázrak detskej duše.

Pane, povedz iba Slovo do môjho mlčania, a duša mi ozdravie!